

Arrest

nr. 137 030 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. VAN ISTERDAEL, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 28 augustus 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 juli 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk. De

gemachtigde neemt op diezelfde dag ten aanzien van verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissingen worden op 8 juli 2013 aan verzoekers betekend.

1.3. Op 28 oktober 2013 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 22 januari 2014 verklaart de gemachtigde de aanvraag zonder voorwerp. Dit is de bestreden beslissing, die op 28 januari aan verzoekers wordt betekend.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

A., H. (...) (R.R.: (...))

geboren te E. (...) op (...)

+ echtgenote: M., M. (...) (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

+ minderjarig kind:

A., E. (...), geboren op (...)

allen van nationaliteit: Armenië

adres: (...)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 28.10.2013 door de advocate van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

• Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 08.07.2013. Dat inreisverbod verbiedt hen zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 08.07.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1^e alinea -12°, artikel 74/12 §1, 3^e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

• Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 (zeven) dagen betekend op 08.07.2013.

• Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

3. Over de ontvankelijkheid

Uit het verzoekschrift blijkt dat de derde verzoekende partij, geboren op 9 april 2009, minderjarig is, wat ook blijkt uit de bestreden beslissing en steun vindt in het administratief dossier. Zij beschikt gezien haar leeftijd niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het in eigen naam wordt ingediend door de derde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037). Het beroep wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het werd ingediend door eerste en de tweede verzoekende partij.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, leidt de Raad uit de in de synthesesamenvatting aangebrachte argumentatie af dat de verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Het middel wordt in het verzoekschrift weergegeven als volgt:

“Verzoeker verwijst integraal naar de uiteenzetting met betrekking tot de nietigheid van de bestreden beslissing omwille van de schending van op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten.

Aangaande dit middel wordt door verwerende partij alleen argumentatie gevoerd welke reeds was gekend en welke reeds is behandeld in het inleidend verzoekschrift.

Verzoekers wensen nog op te werpen dat zij tegen elke beslissing genomen door verwerende partij beroep hebben aangetekend. Uit het dossier zal duidelijk blijken dat zij geen enkele beslissing zonder gevolg hebben gelaten.

Aangaande het inreisverbod wensen verzoekers op te melden dat geen rekening werd gehouden met hun fundamentele rechten in casu recht op familie- en gezinsleven (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142).

De duur van het inreisverbod moet ook worden gemotiveerd. Bovendien moet een evenredigheidstoets worden in acht genomen en moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot de oplegging ervan. In casu is dit geenszins het geval.

Reeds om deze reden is de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd.

Wat de argumenten inzake art. 8 E.V.R.M. betreft, wensen verzoekers het volgende op te merken:

Verwerende partij stelt ten onrechte dat het de eerste keer is dat toelating wordt verzocht.

Reeds bij een regularisatieaanvraag van 11/12/2009 werd gevraagd rekening te houden met art. 8 E.V.R.M.:

“Een maatregel van verwijdering van het grondgebied maakt een inmenging uit in het privé-en gezinsleven.

A(...)/Belgische staat

Een dergelijke inmenging is slechts toegelaten indien zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken, waarvan in het geval van verzoeker zeker en vast geen sprake is.

De inmenging zou veel te ver gaan en zou niet in verhouding staan tot het nagestreefde doel van verwijdering.

Verzoekers verwijzen daarvoor naar het arrest van de Raad Van State van 1 april 1966 dat stelt

“Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde verdrag. De Vreemdelingenwet past in het kader van dit lid; hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9 art. 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen; De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en onherstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen.”

(zie R.v.st. nr. 58.969 1 april 1996, T.Vreemd. 1997, 29. “

De door verweerder aangehaalde rechtspraak is in casu dan ook niet van toepassing.

In de memorie van verweerster wordt onder meer verwezen naar het arrest Rodrigues

(EHRM 31 januari 2006) waarbij duidelijk werd gesteld dat positieve verplichtingen op grond van het recht op gezinsleven kunnen leiden tot een verblijf voor een illegaal verblijvende moeder vanwege de band met haar dochter.

Deze redenering is naar analogie van toepassing op verzoekers.

Het is best mogelijk dat art. 8 E.V.R.M. een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat, maar de afweging en de evenredigheidstoets moet wel worden aangetoond.

Verweerder toont dit niet aan. Van enig ‘ grondig onderzoek ’ ligt geen enkel bewijs voor.

Ten onrechte wordt opgemerkt dat verzoekers niet aantonen dat zij elders het ‘voorgehouden gezinsleven’ niet kunnen leiden.

Uiteraard kunnen zij elders het gezinsleven niet leiden, zij kunnen nergens terecht in Armenië, waar de situatie voor verzoekers nog steeds ongewijzigd is."

4.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoekers zich, waar zij in hun syntheseseminarie aanvoeren dat er bij het afleveren van het inreisverbod geen rekening werd gehouden met hun fundamentele rechten en dat de duur van een inreisverbod dient te worden gemotiveerd, waarbij de evenredigheidstoets in acht moet worden genomen, richten tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). In zoverre het middel gericht is tegen deze beslissingen is het onontvankelijk, aangezien deze beslissingen niet het voorwerp van onderhavig beroep uitmaken.

4.4. De Raad stelt vast dat in de nota met opmerkingen het volgende werd aangestipt: *"Het weze dienomtrent benadrukt dat deze beslissing tot inreisverbod niet werd aangevochten door verzoekende partij, zodat deze beslissing definitief en uitvoerbaar is. Gelet op het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod en derhalve uitdrukkelijk het verblijf in het Rijk haar werd verboden, kan zij niet dienstig voorhouden dat zij gerechtigd zou zijn om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen op het Belgisch grondgebied."* Verzoekers wijzen er in hun syntheseseminarie op dat zij tegen *"elke beslissing genomen door verwerende partij"* beroep hebben aangetekend. Uit het dossier *"zal duidelijk blijken dat zij geen enkele beslissing zonder gevolg hebben gelaten"*, aldus verzoekers.

De Raad stelt echter vast dat uit de gegevens waarover hij beschikt, in tegenstelling tot hetgeen zij beweren, niet blijkt dat verzoekers binnen de ter zake geldende termijn een beroep tegen deze inreisverboden hebben ingediend bij de Raad. In voorliggend geval traden de inreisverboden die verzoekers werd opgelegd in werking op 8 augustus 2013. Deze inreisverboden zijn thans definitief in die zin dat verzoekers er geen rechtsmiddel meer kunnen tegen aanwenden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat deze inreisverboden door het bevoegde bestuur zouden zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat verzoekers daartoe bij het bestuur een aanvraag indienden conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, waarbij de Raad volledigheidshalve nog opmerkt dat uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

4.5. Artikel 8 EVRM omvat recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu wordt noch in de bestreden beslissing, noch in de nota van de verwerende partij betwist dat er sprake is van een gezinsleven in België.

De Raad stelt vast dat verzoekers hun argumentatie gedeeltelijk opbouwen in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Verzoekers voeren in hun syntheseseminarie aan dat verwerende partij (in haar nota) ten onrechte opmerkt dat het de eerst keer is dat om toelating wordt verzocht. Zij merken op dat een inmenging slechts toegelaten is *"indien zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken, waarvan in het geval van verzoeker zeker en vast geen sprake is. De*

inmenging zou veel te ver gaan en zou niet in verhouding staan tot het nagestreefde doel van verwijdering."

De Raad wijst er echter op dat het *in casu* wel degelijk een eerste toelating betreft, nu verzoekers geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In een situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag van 28 oktober 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in het kader van de uiteengezette buitengewone omstandigheden opwerpen dat zij een gezin vormen in de zin van artikel 8 EVRM, dat hun minderjarige dochter naar school gaat en dat haar dit recht niet kan worden ontzegd en dat een eventuele (tijdelijke) scheiding van één of beide ouders te grote gevolgen zou hebben voor hun minderjarige dochter.

In de synthesesnota die zich in het administratief dossier bevindt, wordt het volgende uiteengezet:

"(...) aangezien betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van het minderjarige kind, is het in het belang van het kind dat zij niet gescheiden wordt van haar ouders en dat zij dus haar ouders volgt. Verder is het kind niet school- of leerplichtig in België en tonen betrokkenen niet aan dat het kind geen scholing in het land van herkomst kan volgen. (...) art. 8 EVRM is niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven."

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bij het nemen van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, waarop de bestreden beslissing gesteund is – immers wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard aangezien verzoekers het voorwerp uitmaken van een inreisverbod – wel degelijk rekening heeft gehouden met

hun gezinsleven en dat een belangenafweging en proportionaliteitstoets hebben plaatsgehad. De Raad merkt hierbij nog op dat in artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht kan worden gelezen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Verzoekers voeren in de synthesesmemorie aan dat verwerende partij in de nota ten onrechte opmerkt dat zij niet aantonen dat zij het gezinsleven niet elders kunnen leiden. Verzoekers stippen aan dat zij in Armenië nergens terecht kunnen, waar hun situatie “*nog steeds ongewijzigd is*”.

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers niet met concrete gegevens aantonen dat ze hun gezinsleven niet kunnen verder zetten in Armenië of elders. Verzoekers wijzen niet op onoverkomelijke sociale, economische of culturele hinderpalen die de voortzetting van hun gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoekers tonen ook niet aan dat ze hun gezinsleven enkel in België kunnen verder zetten. De loutere verwijzing naar de ongewijzigde “*situatie*” voor verzoekers kan niet worden beschouwd als een concrete uiteenzetting waarom het voor hen onmogelijk zou zijn om in Armenië een gezinsleven op te bouwen. In zoverre verzoekers hiermee wensen te verwijzen naar de in het kader van hun asielaanvraag aangehaalde problematiek, wijst de Raad erop dat hun asielaanvraag op 29 juli 2009 werd verworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat aan de voorgehouden problemen geen geloof kan worden gehecht en dat deze beslissing door de Raad werd bevestigd bij arrest nr. 35 481 van 8 december 2009.

De Raad merkt verder nog op dat de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod bovendien voor het volledige gezin van verzoekers gelden. Verzoekers maken in deze stand van zaken dan ook niet aannemelijk dat het gezinsleven daadwerkelijk verbroken zal worden zodat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekers enerzijds, die in se erin bestaan om in België te verblijven hoewel ze niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. Verzoekers maken niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Verzoekers verwijzen in de synthesesmemorie naar een recente werkaanbieding van februari 2014. Ter terechtzitting wijst de raadvrouw van verzoekers erop dat verzoekster terug zwanger is.

De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd of ter terechtzitting worden aangevoerd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de elementen die verzoekers nu pas voorleggen.

De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395)

4.7. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens heeft geoordeeld dat de door de hen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp is geworden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin tonen verzoekers, zoals reeds gesteld in punt 4.5., een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES